

**Op woensdag 25 april 2001
overleed in het
Sint-Augustinusziekenhuis
te Wilrijk
onze medebroeder**

Albert Snoeks

**salesiaan-priester van Don Bosco
en missionaris**

Albert Snoeks

Hij was 86 jaar

Geboren te BREE op 5 februari 1915

Eerste professie te Groot-Bijgaarden op 02 september 1933

Eeuwige professie te Luik op 12 augustus 1939

Priesterwijding te Oud-Heverlee op 19 juli 1942

1932-1933	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1933-1934	Doornik	leraar-assistent
1934-1936	Kortrijk	leraar-assistent
1936-1937	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1937-1938	Sint-Pieters-Woluwe	assistent en filosofie
1938-1939	Doornik	leraar-assistent
1939-1943	Oud-Heverlee	theologie
1943-1945	Leuven (Naamsestraat)	student Sociale School
1945-1946	Leuven (Naamsestraat)	student KUL
1946-1947	Hoboken	start school voorbereiden
1947-1951	Hoboken	leraar-studieprefect
1951-1955	Kafubu	T.O. leraar
1955-1959	Lubumbashi	T. O. schooldirecteur
1959-1961	Ruwe (Matoshi)	studieprefect
1961-1964	Kafubu	T.O. studieprefect
1964-1972	Ruashi	parochiepastoraal
1972-1973	Kigali	directeur

1973-1975	Lubumbashi - Kempa	parochiepastoraal
1975-1980	Lubumbashi - Ruashi	parochiepastoraal
1980-1984	Kipushi	parochiepastoraal
1984-1985	Ruashi	rust + parochie
1985-1986	Ruashi	parochiepastoraal
1986-1987	Kipushi	rust en parochie
1987-1994	Kasumbalesa	missiepastoraal
1994-1996	Ruashi	rust
1996-2001	Boortmeerbeek / Hoboken	rust

Overleden te Wilrijk op 25 april 2001

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en goede vrienden van onze medebroeder Albert Snoeks,

Bij het afscheid van Albert heb ik een gevoel van diepe eerbied en dankbaarheid om zoveel goede dingen uit zijn rijk gevuld leven. Hij was een missionaris naar het hart van Don Bosco.

Persoonlijk heb ik hem enkel gekend als een missionaris-op-rust, maar wanneer ik met hem over de missies sprak en hem liet vertellen over zijn belevenissen, dan glinsterden zijn ogen en straalde zijn gezicht. Uit zijn curriculum blijkt dat hij op vele plaatsen gewerkt heeft. Als we hierover converseerden zei hij altijd: *'Ik veranderde vaak, maar ik mocht altijd overal terugkomen'*.

Als wij op zijn leven terugblikken, kunnen we best de woorden uit het evangelie van deze viering herhalen: *'Ik prijs U, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat Gij deze dingen verborgen gehouden hebt voor wijzen en verstandigen, maar ze hebt geopenbaard aan kleinen'* (Lc. 10,21).

Wij kenden Albert als een heel bescheiden man. Een medebroeder met grote aandacht en luisterbereidheid, die zorgzaam omging met hetgeen hem werd toevertrouwd. Hij voelde zich best achter de schermen. Daar was Hij één en al dienstbaarheid. Hij was een totaal gegeven man.

Piëteitsvol willen we het levenboek van Albert openen en daarin vooral de sporen van God ontdekken. Albert werd geboren te Bree op 5 februari 1915. Hij was de oudste van 13 kinderen. Als postbode was zijn vader door de mensen van Bree gekend en geliefd. Zijn moeder had meer dan haar handen vol met 13 kinderen! De liefde voor haar gezin was haar leven.

Op de lagere school deed Albert zijn best. Mijnheer Peeters, de hoofdonderwijzer, getuigde over hem: *'Albert is altijd een uitstekende leerling geweest'*. Zo vertrok hij op 12 jarige leeftijd naar Don Bosco Hechtel voor zijn Humaniora. Nu is dat de gewone gang van zaken, maar in het jaar 1927 helemaal niet. Dankbaar waren de meeste ouders wanneer ze hun kinderen aan het werk konden zetten. Hun helpende hand was vaak onontbeerlijk.

Ook dat getuigt ervan hoe zijn ouders het geluk van de kinderen boven hun eigen geluk verkozen. En de

edelmoedigheid gaat nog verder. Het was tijdens grote vakantie en hij was samen met zijn moeder aan het werken in de tuin. Albert was toen 14 jaar. Toen zag hij een kloosterzuster naar de kerk gaan. Spontaan zei hij *'Moeder, zo iemand wil ik ook worden'*, waarop zijn moeder reliceerde: *'Dat mag je van mij. Je moet maar goed bidden dat je priester mag worden'*.

In Don Bosco Hechtel was Albert gefascineerd door de manier waarop de salesianen met jongeren omgingen en hoe enthousiast ze over Don Bosco vertelden. Het maakte op hem een zodanige indruk dat hij vroeg om te mogen intreden bij Don Bosco. Hij deed het op 14 juni 1932 met de bewoordingen van die tijd: *'Ik verlang vurig opgenomen te worden in de congregatie van de salesianen van Don Bosco. Ik begeer dit met de hulp van Gods genade en volgens de Regel van de congregatie om mijn eigen ziel zalig te maken en naar het voorbeeld van Don Bosco vele zielen te winnen voor de hemel. Dit hoop ik te doen onder de bijzondere bescherming van Don Bosco en onze Moeder Maria'*.

De vormingsjaren bij Don Bosco verliepen enigszins anders dan wij thans gewoon zijn. Reeds na één jaar noviciaat te Groot-Bijgaarden werd hem gevraagd leerassistent te worden in een school met internaat: 1 jaar in Doornik en 2 jaar in Kortrijk. Vervolgens werd hij na één jaar filosofische studies in Farnières voor 1 jaar benoemd in Sint-Pieters-Woluwe en voor 1 jaar in Doornik, waar hij zijn filosofische studies combineerde met een opdracht in de school en het internaat.

Van september 1939 tot juli 1943 studeerde hij theologie te Oud-Heverlee, waar hij na zijn 3de jaar theologie tot priester werd gewijd door Mgr. Van Cauwenbergh op 19 juli 1942.

Na zijn theologische studies volgde hij 1 jaar de lessen aan de Sociale School in Leuven. Daarna behaalde hij aan de Katholieke Universiteit te Leuven de kandidatuur in pedagogie. Hij was dus ondanks vroegtijdige praktijkervaring toch goed voorbereid en al deze talenten heeft hij goed benut in het onderwijs, in de parochie en in de brousse.

In september 1946 begon hij te Hoboken in de nieuwe technische school. Hij was er de eerste studieprefect en behoorde tot de pioniers van deze bloeiende school, die uitgroeide van A3, tot A2 en tenslotte industriële hogeschool. Omwille van zijn deskundigheid en enorme werkkraft was hij in Hoboken zeer gewaardeerd.

Op 25 september 1951 vertrok Albert naar Belgisch Kongo. Hij begon opnieuw in de technische school van Kafubu met dezelfde onverstoorbare inzet en wilskracht. Hij was er studieprefect, leraar en verantwoordelijke van het internaat: 24 uren op 24 uren. Van zaterdagmiddag tot de zondagavond vertrok hij voor het apostolaat in de brousse. Daarvoor leerde hij een nieuwe taal: het Kibemba. Hij beperkte zich niet tot het toedienen van de sacramenten en het mislezen maar hij verbeterde de levensvoorwaarden van de mensen.

Hij bouwde er zelf een brug om het de mensen gemakkelijker te maken.

Daarna begon hij in de nieuwe technische school in Elisabethstad als eerste schooldirecteur.

Tijdens de Zaïrizing werd Elisabethstad 'Lubumbashi' en de Don Boscoschool 'SALAMA', hetgeen betekent '*de plaats waar mensen mogen thuiskomen*'.

Na 4 jaar werd hij van 1959 tot 1961 studieleider in Kolwezi en van 1961 tot 1964 in Kafubu.

Als directeur en studiefprefect koos hij steeds de kant van de zwaksten. Hij eiste veel van zijn leraars. Dat maakte hem bij hen niet altijd sympathiek. Voor de leerlingen was hij even streng. Zij moesten studeren en er was tucht. Ook dat werd niet altijd in dank aangenomen. Oud-leerlingen gaven hem de bijnaam: '*Le Sauveur*'. Immers pas met een zekere afstand leerden ze hem waarderen, en ze waren er hem zeer dankbaar om.

Na de onderwijsperiode werd Albert in 1964 benoemd tot pastoor in een wijk van Lubumbashi, in Ruashi. Daarvoor moest hij alweer een nieuwe taal leren, het Swahili. Dat deed hij met veel succes. Hij sprak het meesterlijk en zuiver, wat het contact met zijn parochianen vergemakkelijkte.

Met 1 jaar onderbreking, als directeur in Kimihurura in Rwanda, bleef hij actief in de parochiepastoraal op verschillende plaatsen in de buurt van Lubumbashi.

Zelfs op latere leeftijd wist hij zich nuttig te maken via kleine, eenvoudige dingen. Jongere medebroeders werden bemoedigd, geholpen en gesteund door zijn wijsheid en zijn jarenlange ervaring als missionaris.

Zoals in het onderwijs, heeft hij zich ook in de parochiepastoraal totaal ingezet. Ook daar werden de zwaksten verdedigd. Sympathie oogsten was niet zijn streefdoel, wel het recht en het goede van de mens behartigen.

Albert was niet alleen een harde werker met een sterk sociaal engagement. Hij deed dat alles vanuit een diepe religieuze en pastorale bewogenheid. Hij was een man van gebed. Bidden kwam eerst! Gebed, overgave, verbondenheid, vreugde en dankbaarheid: het is een manier van zijn die een mens zoveel vruchtbaarder maakt dan macht, succes en invloed. Regelmatig vonden de medebroeders hem alleen in de kapel of zagen mensen hem rondlopen met zijn paternoster.

Alleen de mens die bidt, vindt de moed om zijn armen naar anderen uit te strekken en om anderen liefdevol en blijvend in zijn bestaan binnen te laten. In dat verband heeft me het verhaal van een medebroeder getroffen. *'Albert, zo vertelt hij, heeft de dood van zijn vader 's middags aan tafel in Zaïre vernomen. Ver van huis en familie. Ik zat toevallig naast hem aan tafel, ik herinner het mij nog heel goed. De tranen sprongen in zijn ogen. Hij stond op en ging naar de kapel. Samen met zijn Heer heeft hij het verwerkt en voor zijn vader gebeden.'*

Op 15 juni 1996 moest Albert om gezondheidsredenen terug naar Vlaanderen komen en vond hij een thuis in

de missieprocuur te Boortmeerbeek. Met hart en ziel bleef hij intens verbonden met zijn provincie in Afrika. Een grote prater is hij nooit geweest. Hij bleef veel op zijn kamer maar was gelukkig met een bezoekje. Vooral een brief of een bezoekje van een missionaris maakten hem overgelukkig. Hij bad heel veel.

Omdat zijn gezondheid steeds meer achteruit ging, heb ik hem voorgesteld de overstap te maken naar ons verzorgingshuis te Hoboken, waar hij met veel liefde en goede zorgen is omringd. Na enige tijd werd een opname in de kliniek noodzakelijk. In aanwezigheid van enkele familieleden is hij rustig naar de hemel gegaan.

Heel zijn leven is Albert innig verbonden gebleven met zijn familie.

Tijdens ieder verlof bracht hij een bezoek aan alle familieleden, die steeds blij waren met zijn komst. Zij konden bij hem hun hart luchten, omdat ze er zeker van waren dat alles wat gezegd werd binnenskamers bleef.

Hij genoot het volste vertrouwen. Al de vreugden en zorgen van zijn familie raakten hem diep. Hij droeg ze mee in zijn gebed.

*Afscheid nemen van Albert
is zich bewust zijn van de grote, diepe en verregaande
invloed
die ouders op hun kinderen kunnen hebben
en van de verantwoordelijkheid die daaruit voortvloeit.*

Afscheid nemen van Albert
is zich de vraag stellen: hoe zet ik mij in voor de anderen?
Heb ik nog aandacht voor de noden van de anderen
of ben ik ervoor afgestompt?
Leg ik mijn geweten het zwijgen op
of volg ik moedig het spoor van Jezus Christus,
die al goeddoende rondging.

Afscheid nemen van Albert
is zich afvragen hoe sterk wij nog beseffen
dat wij hier niet voor eeuwig zijn.
Dat wij op weg zijn naar God met een bepaalde,
specifieke opdracht,
die wij in zijn naam te vervullen hebben.
Het is een uitnodiging om samen op weg te gaan
in het spoor van Jezus zelf.
Het is geloven dat Albert mag delen in de vreugde van de
Verrezen Heer.

Piet Palmans
Provinciaal

Haacht, 2 mei 2001

